

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Ing. Jitka Rydvalová,** se sídlem Dušní 866/22, Praha 1, zast. JUDr. Vladimírem Škrétou, advokátem, se sídlem U Soudu 363/10, Liberec, proti žalované: **Správa státních hmotných rezerv**, se sídlem Šeříková 616/1, Praha 5, proti rozhodnutí předsedy Správy státních hmotných rezerv ze dne 3. 9. 2015, č. j. 8332/15-SSHR, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2019, č. j. 5 A 188/2015 - 53,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč, k rukám jejího zástupce JUDr. Vladimíra Škréty, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 22. 7. 2015, č. j. 6590/15-SSR (dále jen „rozhodnutí o uložení pokuty“), uložila žalobkyni podle § 10a odst. 2 písm. c) zákona č. 189/1999 Sb., o nouzových zásobách ropy, o řešení stavů ropné nouze a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o nouzových zásobách ropy“), pokutu ve výši 1.500.000 Kč za správní delikt podle § 10a odst. 1 písm. e) tohoto zákona, kterého se žalobkyně dopustila tím, že neodstranila ve stanoveném termínu do 31. 5. 2015 nedostatky zjištěné při kontrole množství a kvality nouzových zásob provedené dne 7. 4. 2015 ve skladu v areálu Plzeňská energetika a.s., Tylova 57, Plzeň.

[2] Předseda žalované rozhodnutím ze dne 3. 9. 2015, č. j. 8332/15 – SSHR (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl rozklad žalobkyně a rozhodnutí žalované potvrdil.

II.

[3] Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který jej v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[4] Městský soud uvedl, že správní delikt, za který byla v tomto případě žalobkyně postižena, byl úzce provázán se shledanými nedostatky v kvalitě nouzové zásoby těžkých topných olejů (mazutu) podle technické normy ČSN 65 7991 (dále jen „ČSN 65 7991“). Konkrétně odebraný vzorek těžkého topného oleje nevyhověl uvedené technické normě v ukazatelích obsahu vody a bodu vzplanutí. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2004, č. j. 4 As 31/2003 - 111, dospěl městský soud k závěru, že neexistuje žádná právní norma, která by na danou technickou normu odkazovala a činila ji v tomto případě právně závaznou. Povinnosti však mohou být podle čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod ukládány pouze na základě zákona v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. Jestliže se tedy sankce uložená žalobkyni odvíjela od porušení ČSN 65 7991, která nebyla právně závazná, postrádala taková sankce zákonný základ, a jednání žalobkyně tudíž nebylo správním deliktem. Z uvedeného důvodu se již městský soud nezabýval dalšími námitkami žalobkyně, jež platila ve vztahu k provedení laboratorní analýzy, k tomu, zda vůbec mazut v daném případě představoval nouzovou zásobu podle § 1 a § 2 zákona nouzových zásobách ropy, či ve vztahu k naplnění skutkové podstaty správního deliktu proto, že neporušila § 8 uvedeného zákona, či také k nepřiměřenosti lhůty stanovené ke zjednání nápravy a existenci liberačního důvodu či nepřiměřenosti uložené pokuty.

III.

[5] Proti napadenému rozsudku brojí žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje zrušit napadený rozsudek a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatelka předně namítá, že žalobkyně uplatnila celkem osm žalobních bodů, avšak městský soud se jimi vůbec nezabýval. Žalobě vyhověl pouze na základě závěru, že neexistuje žádné právní ustanovení, které by odkazovalo na ČSN 65 7991, a činilo ji tak právně závaznou.

[7] Městský soud podle stěžovatelky pochybil i v závěru, že pokuty byla žalobkyni uložena za nedodržení ČSN 65 7991. Stěžovatelka uložila pokutu za nedostatky zjištěné během kontroly, zejména za špatné nakládání a ochraňování státních hmotných rezerv. Špatné nakládání mělo za následek, že svěřené produkty nesplňovaly technickou normu. Stěžovatelka si je vědoma toho, že technické normy obecně, tudíž i ČSN 65 7991, nejsou právně závazné, to však neznamená, že svěřené produkty neměly mít určitou kvalitu. ČSN 65 7991 zde byla použita jako jedno z kritérií, které dokládalo špatné nakládání se svěřenými produkty. Pokud by stěžovatelka nemohla technické normy jako podpůrné vůbec použít, nemohla by pak ani plnit svou úlohu v oblastech hospodářských opatření pro krizové stavy a státních hmotných rezerv svěřenou jí zákonem. Použití ČSN 65 7991 mělo prokázat neodstranění nedostatků zjištěných při kontrole množství a kvality nouzových zásob. Pokuta byla uložena právě pro neodstranění zjištěných nedostatků, nikoliv za samotné porušení uvedené technické normy.

IV.

[8] Žalobkyně se plně ztotožňuje s napadeným rozsudkem a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

[9] Ke stížnostní argumentaci uvádí, že všechna zjištění a analýzy, které citovala ve svém rozhodnutí stěžovatelka a následně i předseda stěžovatelky v napadeném rozhodnutí, odkazují na charakteristiku skladovaného zboží podle ČSN 65 7991. Žalobkyně nesouhlasí ani s tím, že by skladované zboží bylo nekvalitní, že se o něj řádně nestará či že takové zboží nemohlo plnit funkci nouzových zásob.

[10] Žalobkyně označuje za správný závěr městského soudu o nemožnosti ukládání sankce za nesoulad skladovaného zboží s ČSN 65 7991, která není právně závazná. Jednání žalobkyně nebylo správním deliktem. Městský soud proto nepochybil, nezabýval-li se blíže dalšími jejími žalobními námitkami.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatelka mimo jiné namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Městský soud se podle ní nevypořádal se všemi žalobními námitkami a vystačil si se závěrem, že jednání žalobkyně nebylo správním deliktem.

[14] Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74 a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75). Obdobně je rozhodnutí soudu zatíženo nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů v případě, že se soud ztotožní se závěry správního orgánu a označí je za správné, přičemž se ale nevypořádá s věcnými či právními námitkami v žalobě uplatněnými proti takovým závěrům (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 23. 12. 2005, č. j. 4 As 13/2004 - 55), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (srov. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44).

[15] Uvedeným kritériím však napadený rozsudek vyhověl. Městský soud vyšel ze zjištěného skutkového stavu, vyložil stanoviska účastníků řízení a předestřel relevantní právní závěry, kterými vypořádal stěžejní žalobní argumentaci o tom, že se stěžovatelka nedopustila tvrzeného správního deliktu. V takovém případě již nebylo na místě se zabývat zbylými žalobními námitkami, neboť předpokladem pro jejich podrobnější vypořádání byla skutečnost, že se žalobkyně vůbec uvedeného správního deliktu dopustila. Dospěl-li

však v nynější věci městský soud k opačnému závěru, vypořádání zbylých žalobních bodů již bylo zcela bezpředmětné. Městský soud tudíž nepochybil, pokud se těmito dalšími žalobními námitkami v napadeném rozsudku nezabýval. Pro uvedené není napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn.

[16] Nejvyšší správní soud tudíž přistoupil k posouzení stížnostní námitky uplatněné s poukazem na § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Její podstatou je otázka, zda se žalobkyně dopustila správního deliktu tím, že těžké topné oleje, které ochraňovala a u nichž stěžovatelka zjistila nedostatečnou kvalitu (v množství vody a bodu vzplanutí), měly ve vytčených parametrech odpovídat technické normě ČSN 65 7991, a zda tato technická norma byla vůbec pro stěžovatelku závazná.

[17] Městský soud v nyní projednávané věci uzavřel, že jednání vytýkané žalobkyni není správním deliktem, neboť žádná právní norma na ČSN 65 7991 neodkazuje, a ta tudíž není právně závazná. Její neplnění tudíž nemůže být sankcionováno.

[18] Podle § 4 odst. 1 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, *česká technická norma je dokument schválený Úřadem pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví (dále jen „Úřad") pro opakované nebo stálé použití vytvořený podle tohoto zákona a označený písmenným označením ČSN, jehož vydání bylo oznámeno ve Věstníku Úřadu. Česká technická norma není obecně závazná*.

[19] K otázce závaznosti českých technických norem se Nejvyšší správní soud již v minulosti vyjádřil například v rozsudku ze dne 12. 10. 2010, č. j. 2 As 69/2010 - 122, v němž dovodil, že *„[z] platné právní úpravy tedy vyplývá, že české technické normy nemají obecně závazný charakter, jedná se o normy dobrovolné, resp. doporučující. Jejich závaznost však bude dána v situaci, kdy je dodržování takové normy vyžadováno právními předpisy (nejčastěji zákony a vyhlášky), resp. kdy takový předpis na normu výslovně odkáže. Tímto odkazem – je-li výlučný – je dán způsob splnění příslušného ustanovení právního předpisu. Tímto způsobem vzniká adresátům právního předpisu povinnost řídit se příslušnou technickou normou a v tomto smyslu je taková norma závazná. V případě indikativního odkazu je shoda s normou jedním z možných způsobů splnění požadavků právního předpisu"*.

[20] Rovněž i Ústavní soud k této otázce uvedl ve svém nálezu ze dne 26. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 40/08, že *„[o]dkazy na technickou normu v právních předpisech mohou mít z hlediska jejich síly formu odkazu výlučného (povinného) nebo (indikativního). Výlučný odkaz určuje shodu s technickou normou, na kterou se odkazuje, jako jediný způsob splnění příslušného ustanovení daného právního předpisu. Technická norma tak doplňuje nekompletní právní požadavek, a stává se tak vlastně součástí právního předpisu. Tím vzniká povinnost řídit se ustanoveními příslušné normy pro ty subjekty, kterých se daný právní předpis týká. I když ani v tomto případě většinou nejde o obecnou závaznost, je možno říci, že ve vztahu k plnění požadavků příslušného předpisu se odkazovaná norma nebo její část stává závaznou."*

[21] Také v případě technické normy ČSN 65 7991, o niž se zde jedná, platí, že nemá obecně závazný charakter. Přitom ani v zákoně o nouzových zásobách ropy, ani ve vyhlášce č. 165/2013 Sb., o druzích ropy a skladbě ropných produktů pro skladování

v nouzových zásobách ropy, o výpočtu úrovně nouzových zásob ropy, o skladovacích zařízeních a o vykazování nouzových zásob ropy (dále jen „vyhláška“), není odkaz na uvedenou technickou normu obsažen. Její text (resp. určité požadavky na jakost těžkých topných olejů) rovněž uvedené právní předpisy, vztahující se k souzenému případu, nevtělily do svých znění. Zákon o nouzových zásobách ropy obsahuje pouze odkaz na směrnici Rady 2009/119/ES ze dne 14. září 2009, kterou se členským státům ukládá povinnost udržovat minimální zásoby ropy nebo ropných produktů, dále na prováděcí směrnici Komise (EU) 2018/1581 ze dne 19. října 2018, kterou se mění směrnice Rady 2009/119/ES, pokud jde o metody výpočtu povinností udržovat zásoby a na nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1099/2008 ze dne 22. října 2008, o energetické statistice. Uvedená vyhláška ve vztahu k odběru vzorků a kontrole kvality odkazuje toliko na jiné české technické normy ČSN EN ISO 3170 (656005) a ČSN EN ISO 4259 (656003). Právě ty jsou v důsledku uvedeného odkazu obsaženého přímo ve vyhlášce normami závaznými.

[22] Nejvyšší správní soud se však zabýval i otázkou, zda uvedené technická norma ČSN 65 7991 není v daném případě závazná proto, že se na její závaznosti dohodla žalobkyně se stěžovatelkou ve smlouvě o ochraňování státních hmotných rezerv č. j. 2392/01/OHR (dále jen „smlouva“; na straně ochraňovatele v době uzavření smlouvy vystupoval právní předchůdce nynější žalobkyně, podnikatel Jan Vinduška – poznámka soudu), kterou mezi sebou uzavřely dne 13. 12. 2001. Podle jejího článku III odst. 2. žalobkyně *„odpovídá za jakost, množství, připravenost k vyskladnění, přístupnost, kontrolu a ochranu TO ukladatele podle příslušných obecně platných předpisů“* a v souladu s čl. III odst. 4. pak ochraňovatel (tj. žalobkyně) *„sleduje jakost uložených TO a zodpovídá za to, že TO ukladatele odpovídají jakostním požadavkům dle všech právních předpisů platných v České republice.“* (důraz přidán soudem). Ani z citovaných ustanovení smlouvy nevyplývá, že by se smluvní strany dohodly na dodržování jakosti nouzových zásob těžkých topných olejů podle opakovaně zmiňované technické normy. Přitom tuto technickou normu nepochybně (jak plyne i ze shora citované judikatury), nelze považovat za právní předpis platný v České republice, resp. obecně platný předpis. Jinými slovy, ani na základě smluvních ujednání ve smlouvě (resp. v jejích dodatcích, které se jakosti těžkých topných olejů netýkaly, jak Nejvyšší správní soud ověřil ve správním spise) nebyla jakost těžkých topných olejů, o něž se zde jednalo, podle požadavků ČSN 65 7991 smluvena. Pro žalobkyni tedy nebyla uvedená technická norma individuálně závazná ani na základě smluvního ujednání.

[23] S ohledem na právě uvedené Nejvyšší správní soud shrnuje, že dílčí závěr městského soudu, podle nějž technická norma ČSN 65 7991 není obecně závazná a nebyla pro žalobkyni závazná ani v daném případě, je správný.

[24] Stěžovatelka ostatně ani netvrdí, že ČSN 65 7991, jejíž požadavky ochraňované těžké topné oleje podle kontrolních výsledků nesplnily, je pro posouzení kvality odebraných vzorků závazná. Naopak sama v kasační stížnosti uvádí, že si je vědoma toho, že tato technická norma právně závazná není. Namítá však, že to přesto neznamená, že by dané zboží, nouzové zásoby těžkých topných olejů, nemělo mít určitou kvalitu. K uvedenému Nejvyšší správní soud pouze pro úplnost dodává, že v daném případě ochraňované těžké topné oleje musely vykazovat pouze ty požadavky na kvalitu, jež

vyplývaly z obecně závazných právních norem (viz výše odst. [21]), resp. ze smlouvy. Skutečnost, že by z nich pro žalobkyni vyplýval požadavek na dodržení kvality spočívající v určitém množství vody či určitém bodu vzplanutí v řízení, prokázán nebyl. Nemohlo jí proto být vytýkáno, že kvalita jí ochraňovaných nouzových zásob je nedostatečná (pro rozpor s technickou normou pro ni nezávaznou).

[25] Stěžovatelka činí v této souvislosti spornou též skutečnost, že žalobkyni pokutu neuložila za spáchání správního deliktu spočívajícího v porušení ČSN 65 7991, nýbrž za správní delikt podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o nouzových zásobách ropy, podle nějž žalobkyně jako kontrolovaná osoba v rozporu s § 8 téhož zákona neodstranila ve stanoveném termínu nedostatky zjištěné při kontrole množství a kvality nouzových zásob.

[26] Mezi účastníky řízení není sporné, že žalobkyně ochraňovala topné oleje na základě smlouvy ze dne 13. 12. 2001. Na základě příkazu stěžovatelky proběhla u žalobkyně kontrola dne 7. 4. 2015, která sestávala z měření teploty produktu, odběru vzorků z nádrží a tvorby kompozitního vzorku a jeho analýzy. Podle vyhodnocení výsledků laboratorních zkoušek ze dne 10. 4. 2015 bylo zjištěno, že odebraný vzorek nevyhovoval ve zkoušených ukazatelích množství vody a v bodu vzplanutí požadavkům ČSN 65 7991. V oznámení o zahájení správního řízení ze dne 10. 6. 2015 stěžovatelka sdělila, že vzorek nevyhovoval ve zkoušených ukazatelích jakostní normě ČSN 65 7991 a žalobkyně nedodržela lhůtu do 31. 5. 2015 stanovenou k odstranění zjištěných nedostatků. V rozhodnutí o uložení pokuty pak stěžovatelka uvedla, že se žalobkyně zavázala udržovat odpovídající jakost těžkých topných olejů v každém okamžiku po celou dobu účinnosti smlouvy. Taktéž v uvedeném rozhodnutí stěžovatelka uvedla, že odebraný vzorek nevyhovoval ČSN 65 7991, a tento nedostatek nebyl odstraněn; proto došlo k zahájení správního řízení. Stěžovatelka zde odkázala mimo jiné i na závazek, který pro žalobkyni vyplýval z čl. III odst. 4 smlouvy (viz výše). Skutečnost, že nedostatky zjištěné při kontrole spočívaly v odchylné kvalitě těžkých topných olejů oproti požadavkům uvedeným v ČSN 65 7991, poté opětovně uvedl i předseda stěžovatelky v napadeném rozhodnutí.

[27] Stěžovatelka se tedy mýlí, pokud má za to, že na základě § 10a odst. 1 písm. e) zákona o nouzových zásobách ropy neuložila žalobkyni pokutu za to, že nedodržela kvalitu těžkých topných olejů. Předpokladem toho, aby mohla být žalobkyně postižena za neodstranění nedostatků zjištěných při kontrole množství a kvality v určité stanovené lhůtě totiž je nejen to, že takové nedostatky v kvalitě a/nebo množství byly kontrolou zjištěny (k tomu v nynější věci skutečně došlo), ale také a především to, že žalobkyně jako podnikající fyzická osoba měla povinnost (ať již na základě zákona či smlouvy) dodržovat určitou kvalitu ochraňovaných nouzových zásob v kontrolovaných parametrech (zde v množství vody a v bodu vzplanutí). Pro naplnění uvedené skutkové podstaty tedy nepostačovalo jen to, že stěžovatelka provedla kontrolu, vytkla nedostatky kvality nouzových zásob a stanovila lhůtu k jejich odstranění, kterou žalobkyně nedodržela, nýbrž zcela esenciálním požadavkem k naplnění všech znaků uvedeného správního deliktu bylo i to, že vůbec kontrolovaná osoba měla povinnost určitý prověřovaný parametr nouzové zásoby dodržet. A právě to v nynější věci (co do parametrů, u nichž stěžovatelka dovodila rozpor s ČSN 65 7991) splněno nebylo.

[28] Pokud však takovou povinnost žalobkyně neměla, pak ji není možné za zjištěné a neodstraněné „nedostatky“ sankcionovat. Městský soud tedy nepochybil, dovodil-li,

že se žalobkyně nemohla vytčeného správního deliktu podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o nouzových zásobách dopustit. Jak shora uvedeno, prostá skutečnost, že je stěžovatelka oprávněna provádět kontrolu množství a kvality nouzových zásob podle § 8 zákona o nouzových zásobách, totiž sama o sobě nepostačuje k naplnění hypotézy právní normy, na základě níž lze jednání žalobkyně kvalifikovat jako správní delikt podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o nouzových zásobách. Zjištěné nedostatky v kvalitě nouzových zásob totiž v daném případě měly spočívat právě v nedodržení jakosti těžkých topných olejů (co do množství vody a bodu vzplanutí) stanovené v ČSN 65 7991. Tato technická norma není obecně závazným právním předpisem a povinnost k jejímu dodržování taktéž z žádné na věc dopadající obecně závazné právní normy nevyplývá. Uvedenou povinnost pak žalobkyně nepřevzala ani na základě smluvních ujednání ve smlouvě. Ani ta na uvedenou technickou normu neodkazuje a bližší požadavky na jakost těžkých topných olejů (s výjimkou obecné povinnosti dodržet jejich jakost podle platných právních předpisů České republiky) tato smlouva nestanoví.

[29] Nejvyšší správní soud se tudíž ztotožňuje i s navazujícím závěrem městského soudu, podle nějž jednání vytýkané žalobkyni spočívající v tom, že jí ochraňované zásoby těžkých topných olejů vykazovaly nedostatky v rozporu s ČSN 65 7991, které neodstranila, nemohlo naplnit skutkovou podstatu vytčeného správního deliktu, neboť byla sankcionována za neodstranění nedostatků kvality, k jejímuž dodržování se smlouvou nezavázala a kterou jí nestanovila ani žádná platná právní norma. Městský soud věc posoudil správně a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl rovněž naplněn.

VI.

[30] Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšná, nemá tedy právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

[32] Žalobkyni, jako v řízení o kasační stížnosti úspěšnému účastníkovi, náleží náhrada nákladů řízení ve výši 4.114 Kč. Tyto náklady sestávají z odměny za zastoupení advokátem za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] za vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. S tím souvisí též náhrada hotových výdajů za tento úkon v souladu s § 13 odst. 4 advokátního tarifu v rozsahu 300 Kč. Zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšuje o tuto daň ve výši 714 Kč (21 % z částky 3.400 Kč). Částku 4.114 Kč je stěžovatelka povinna uhradit k rukám zástupce žalobkyně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2022

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu